1. І зібрались до Нього фарисеї та деякі з книжників, які прибули із Єрусалиму,

2. і побачили, що деякі з учнів Його їли хліб руками нечистими, цебто невмитими.

3. Бо фарисеї й усі юдеї, зберігаючи передання старших, не їдять, як старанно не вимиють рук;

4. а вернувшися з ринку, вони ні їдять, поки не вмиються. Багато є й іншого, що вони прийняли, щоб додержувати: миття чаш, і глеків, і мідяного посуду.

5. І запитали Його фарисеї та книжники: Чому учні Твої не живуть за переданням старших, але хліб споживають руками нечистими?

6. А Він їм відказав: Добре пророкував про вас, лицемірів, Ісая, як написано: Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене...

7. Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей.

8. Занехаявши заповідь Божу, передань людських ви тримаєтесь: обмиваєте глеки та чаші, і багато такого подібного й іншого робите ви.

9. І сказав Він до них: Спритно відкидаєте ви заповідь Божу, аби зберегти своє передання.

10. Бо Мойсей наказав: Шануй батька свого та матір свою, та: Хто злорічить на батька чи матір, нехай смертю помре.

11. А ви кажете: Коли скаже хто батьку чи матері: Корван, чи дар Богові те, чим би ти скористатись від мене хотів,

12. то вже вільно йому не робити нічого для батька чи матері,

13. порушуючи Боже Слово вашим переданням, що його ви самі встановили. І багато такого ви іншого робите.

14. І Він знову покликав народ і промовив до нього: Послухайте Мене всі, і зрозумійте!

15. Немає нічого назовні людини, що, увіходячи в неї, могло б опоганити її; що ж із неї виходить, те людину опоганює.

16. Коли має хто вуха, щоб слухати, нехай слухає!

17. А коли від народу ввійшов Він до дому, тоді учні Його запиталися в Нього про притчу.

18. І Він їм відказав: Чи ж і ви розуміння не маєте? Хіба ж не розумієте ви, що все те, що входить іззовні в людину, не може опоганити її?

19. Бо не входить до серця йому, але до живота, і виходить назовні, очищуючи всяку їжу.

20. А далі сказав Він: Що з людини виходить, те людину опоганює.

21. Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства,

22. перелюби, здирства, лукавства, підступ, безстидства, завидющеє око, богозневага, гордощі, безум.

23. Усе зле це виходить зсередини, і людину опоганює!

24. І встав Він, і звідти пішов у землю тирську й сидонську. І, ввійшовши до дому, Він хотів, щоб ніхто не довідавсь, та не міг утаїтись.

25. Негайно бо жінка одна, якої дочка мала духа нечистого, прочула про Нього, і прийшла, та й припала до ніг Йому.

26. А ця жінка грекиня була, родом сирофінікіянка. Вона стала благати Його, щоб із дочки її демона вигнав.

27. А Він їй сказав: Дай, щоб перше наїлися діти, не годиться бо хліб забирати в дітей, і кинути щенятам!

28. А вона Йому в відповідь каже: Так, Господи! Але навіть щенята їдять під столом від дитячих кришок...

29. І Він їй сказав: За слово оце йди собі, демон вийшов із твоєї дочки!

30. А коли вона в дім свій вернулась, то знайшла, що дочка на постелі лежала, а демон вийшов із неї.

31. І вийшов Він знов із країв тирських і сидонських, і подався шляхом на Сидон над море Галілейське, через околиці Десятимістя.

32. І приводять до Нього глухого немову, і благають Його, щоб руку на нього поклав.

33. І взяв Він його від народу самого, і вклав пальці Свої йому в вуха, і, сплюнувши, доторкнувся його язика.

34. І, на небо споглянувши, Він зідхнув і промовив до нього: Еффата; цебто: Відкрийся!

35. І відкрилися вуха йому, і путо його язика розв'язалось негайно, і він став говорити виразно!

36. А Він їм звелів, щоб нікому цього не розповідали. Та що більше наказував їм, то ще більш розголошували.

37. І дуже всі дивувалися та говорили: Він добре все робить: глухим дає чути, а німим говорити!